

Zeven meldingen van kindermishandeling per dag

- dinsdag 06 juli 2004

Een op drie vlaamse oproepen komt uit provincie antwerpen — ANTWERPEN - Eenderde van alle Vlaamse meldingen van kindermishandeling komt uit de provincie Antwerpen. Dat blijkt uit de jaarcijfers voor 2003 van het Vertrouwenscentrum voor Kindermishandeling Antwerpen. In onze provincie worden er per dag gemiddeld zeven meldingen gemaakt van kinderen die slachtoffer zijn van verwaarlozing, mishandeling of misbruik.

BUREN, vrienden, leraars, familieleden en hulpverleners van 2.640 Antwerpse kinderen en jongeren deden in 2003 een beroep op het vertrouwenscentrum. Het gaat om zeven kinderen per dag, meteen het hoogste aantal sinds alle cijfermateriaal in 1991 eenvormig wordt genoteerd. De meldingen variëren van lichamelijke en emotionele verwaarlozing over mishandeling tot seksueel misbruik en incest.

Bij alle soorten mishandeling zijn meisjes veel vaker het slachtoffer dan jongens. Bij seksueel misbruik is bijvoorbeeld 26 procent van de slachtoffers een jongen. De cijfers van het vertrouwenscentrum doorprikken meteen ook de mythe dat seksueel misbruik grotendeels slachtoffers maakt onder pubers. Liefst een op de vier misbruikte kinderen blijkt tussen 3 en 6 jaar oud.

Marjan Michiels, vertrouwensarts bij het centrum: „De cijfers slaan enkel op de meldingen die bij ons toekomen, niet op de oproepen die de politie krijgt. Omdat wij een geheimhoudingsplicht hebben, krijgen we gelukkig zelden valse meldingen, van scheidende ouders die elkaar een loer willen draaien. Er zitten wel af en toe onterechte meldingen bij. Bij sommige huidskleurtypes krijgen kinderen bijvoorbeeld snel blauwe plekken op het lichaam. Een buurvrouw die zo'n kind ziet spelen in bloot bovenlijf, belt ons dan wel eens uit oprechte ongerustheid."

Toch zijn vechtscheidingen nog altijd een belangrijke aanleiding om het vertrouwenscentrum in te schakelen. In 25 procent van de mishandelingdossiers zijn de ouders in een problematische echtscheiding verwickeld. „Een zeer moeilijke materie", vertelt Michiels. „In die gevallen worden spontane uitspraken van het kind vaak verkeerd geïnterpreteerd. Of worden vragen verkeerd gesteld, zoals *Mag dat bij papa ook?* Kinderen voelen dan dat ze iets verkeerd gedaan hebben en beantwoorden die vragen automatisch op een andere manier."

Ongeveer de helft (48, 4 %) van de melders zijn niet-professionelen: buren, kennissen, maar vooral moeders. De andere helft wordt gevormd door functionarissen uit scholen, diensten van gezondheidszorg, bijzondere jeugdzorg en justitie.